

HANS ROSENFELD VLČIE LETO

*Je horšie čeliť zločinu
alebo vlastnej minulosti?*

IKAR

HANS ROSENFELDT VLČIE LETO

Preložil Jozef Zelizňák

Hans Rosenfeldt
VARGASOMMAR

Copyright © Hans Rosenfeldt 2020
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Translation © 2021 by Jozef Zelizňák
Jacket design © 2021 by Diana Delevová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Zo švédskeho originálu Vargasommar (Norstedts Förlag,
Stockholm 2020) preložil Jozef Zelizňák.
Redigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Diana Delevová.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo Ikar, a.s., Bratislava v roku 2021
ako svoju 1 743. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-7736-6

MACH A KRIAKY sa nad ňou zatvorili, keď klesla na bok. Okolo hlavy jej bzučali komáre, dýchala čoraz ťažšie, od bezvedomia ju delilo už len zopár nádychov. Jedným okom pozorovala oblohu, ľahučké oblaky s ružovými a oranžovými okrajmi.

Obdobie tepla. Vtedy sotva zaprší.

Už niekoľko dní cítila smrad z infekcie, tá jej však nemala ublížiť. Netrápil ju ani hlad. Bola sýta. Po prvýkrát po dlhom čase.

Rana sa nie a nie zahojiť, nech ju akokoľvek čistila. Zlovestné teplo z nohy stúpalo nahor.

Svorka sa prispôsobila jej tempu. Spočiatku. Tri z jej mláďat sa pridali k ostatným, zostalo pri nej len najmenšie. Odúdené na zánik.

Ona už nevie loviť a mláďa sa to ešte nenaučilo.

Mladé losy, kedysi jednoduchá korisť, neprichádzali do úvahy. Utiékla jej aj drobná zver. A lesné plody, čo by utíšili najhorší hlad, ešte nedozreli. Včera sa im podarilo nájsť trochu mäsa, páchlo tak, až ju odháňalo preč, no vďaka nemu aspoň vládali pokračovať. Až pod skalú na kraji lesa, kde našli viac. Oveľa viac. Veľké kusy mäsa ani nevládali zjesť.

A tak krívala ďalej. Jej najmladší však spomalil, rozkňučal sa, podlamovali sa mu nohy, až napokon nevládal vstať.

Zostala pri ňom, až kým si nebola istá, že je mŕtvy, potom sa vydala na cestu. Neveľmi ďaleko. Kŕče a chvejúce sa nohy jej v tom zabránili. Klesla do machu, zvalila sa na bok.

V teple. Vo svetle. V nekonečnom dni.

VŠETKO PREBEHLO podľa plánu.

Spočiatku podľa toho pôvodného.

Chceli tam byť prví, zaparkovať džíp a čierny mercedes bok po boku na vyjazdenej lúke uprostred lesa, kde sa otáčajú autá lesníkov a stroje, s chladičmi nasmerovanými na úzku lesnú cestu, po ktorej prišli. Spustili okienka, len nočný spev osamelého vtáka rušil absolútne ticho. Až kým hučanie motora neohlásilo príchod Fínov.

Vynorilo sa Volvo XC90, rovnako čierne. Vadim sledoval, ako Arťom a Michail vyťahujú zbrane a vystupujú z mercedesu, kým on s Ľubou vyšli z džípu. Ľuba sa mu páčila, asi aj on jej. Zašli spolu párkrát na pivo, a keď sa jej pýtali, s kým chce sedieť v aute, vybrala si jeho. Chvíľu zvažoval, či jej nepovie, aby počkala v aute a ukryla sa v ňom, lebo sa to nemusí skončiť dobre. No aký krok by v tom prípade nasledoval?

Zmizli by spolu? Žili by spolu šťastne až do smrti?

Vylúčené, len čo by pochopila, čo sa stalo. Nikdy by sa nepostavila proti Zagornému. Tak veľmi jej zas isto neimponoval. Preto mlčal.

Volvo zastalo neďaleko, vystúpili z neho štyria Fíni. Všetci boli ozbrojení. S podozrievavými pohľadmi sa rozostavili okolo.

Ticho.

Ticho pred búrkou.

Vodca skupiny, urastený chlap s krátkymi vlasmi a kmeňovým tetovaním okolo oka, kývol najmenšiemu a najvychudnutejšiemu zo štvorice. Ten odistil pištoľ, prešiel za volvo a otvoril kufor. Vadim cúvol k džípu.

Potiaľto ich spoločný plán.

A teraz jeho.

Gulka zo zbrane s tlmičom vnikla pod oko veľkého Fína, ktorý stál najbližšie k autu. Náhla explózia kostí, krvi a častí mozgu po tom, čo projektil o zlomok sekundy vyletel zátylkom, primal ostatných konať inštinktívne.

Všetci začali strieľať takmer súčasne.

Všetci okrem Vadima, ktorý sa vrhol za džíp.

Muž s tetovaním na tvári zareval a zložil Michaila štyrmi či piatimi smrteľnými ranami do hrude. Arťom opätoval strelbu. Potetovaný dostal dve guľky, zatackal sa, no udržal rovnováhu a namieril zbraň na Arťoma, ktorý sa prineskoro pokúsil ukryť za mercedesom. Niekoľko guliek ho trafilo do nohy. S krikom od bolesti pristál v suchom štrku. Zakrvavený potetovaný chlap zareval a pokračujúc v strelbe ustupoval k volvu, pevne rozhodnutý vyviaznuť živý. O chvíľu však s chrčaním klesol na kolená, pustil zbraň a oboma rukami si chytil zvyšok krku.

Zaduneli ďalšie výstrely, ozval sa ďalší krik.

Arťom sa s námahou posadil, márne zastavoval krv pulzujúcu z rany v rytme vystresovaného srdca. Po ďalšej sérii guliek zmeravel. Zúfalý pohľad sa mu zmenil na prázdny, pe-ry sformovali zopár nečujných slov, než padol doluznačky na zem.

Tretí Fín sa ukryl do plytkej priekopy, odkiaľ mal dobrý výhľad popod zaparkované autá. Koncentrovaná salva z jeho samopalu zasiahla Arťoma do krížov. Vadim pochopil, že vo svojej pozícii slúži ako ideálny terč, skočil za džíp, aby

sa ukryl za jeho veľkým kolesom. Tam objavil najmenšieho zo štyroch Fínov mŕtveho na zemi.

Ľuba zmizla.

Z priekopy na kraji lesa zaznela séria výstrelov, guľky udierali o kov za kolesom auta, prederavili pneumatiku. Jedna preletela skrz ňu a zasiahla ho do boku, tesne nad zadkom. Bolesť ho ochromila ako úder blesku. Zahryzol si do pery, aby nezaručal, oprel si čelo o skrčené kolená a pokúsil sa zo všetkých síl zmenšiť. Keď pomaly vydýchol, pochopil, že strelba ustala.

Ticho. Úplné ticho.

Nijaký pohyb, nijaké hlasy, nijaký rev svedčiaci o bolesti či o zrade, nič. Akoby celý les zadržal dych.

Opatrne vyzrel spoza džípu.

Ticho. Stále ticho.

Veľmi pomaly vystrčil celú hlavu, aby lepšie videl. Slnko nad horizontom, no pod vrcholkami stromov. Scenéria pred ním sa kúpala v mäkkom svetle, aké vytvorí len polnočné slnko.

Pomaly sa vzpriamil, guľka mu uviazla vo svaloch a v tkanive, no zrejme nepoškodila nijaký dôležitý orgán. Pritlačil si dľaň na ranu. Krv, no nie toľko, čo by nezvládol obvaz.

„Ľuba?!“

Opierala sa o zadný nárazník auta Fínov. Dýchala plytko a trhane, sivé tričko zmáčané krvou, no udržala pištoľ v pravej ruke. Vadim jej skontroloval zranenie. Súvislý tok krvi mu prezradil, že nemá poškodenú cievu. Nijaké vzduchové bublinky, aj pľúca má zrejme v poriadku.

Mohla by to zvládnuť.

„Kto strieľal?“ vydýchla a krvavou rukou sa zachytila Vadimovej bundy. „Kto, kurva, začal strieľať?“

„Je náš.“

„Čo? Ako náš? Kto to je?“

„Pod.“

Opatrne jej vybral pištoľ z dlane a strčil si ju do vrecka. Potom vstal, predklonil sa a pomohol jej na nohy. Skrúcala tvár od bolesti a námahy, no zvládla to. Chytil ju okolo pása, ona sa mu zavesila na plecia a spoločne vyšli medzi zaparkované autá. Keď prišli k potetovanému Fínovi, zastal, opatrne jej uvoľnil ruku, pustil ju a ustúpil o dva veľké kroky.

„Prepáč.“

Ľuba sa naňho dívala najprv zamyslene, no pochopila jeho plán tesne predtým, ako ju guľka zo zbrane s tlmičom trafila do spánku a ona klesla na zem.

Vadim priložil dlaň na ranu a vystrel sa. Zhlboka si vydýchol.

Všetko napokon prebehlo podľa plánu.

MESTO SA PREBÚDZA.

Tak ako sa prebúdza vždy. Tak ako sa vždy prebúdza.

Mier vo Fredrikshamne v roku tisícosemstodeväť. Jedným podpisom prišlo Švédsko o tretinu svojho územia a štvrtinu obyvateľov. Cárske Rusko získalo Fínsko a tým aj mesto Tornio, dovtedy najväčšie obchodné centrum široko-dáľe, novú hranicu potiahli stredom rieky a Švédsko sa ocitlo v regióne bez mesta. Všetci sa zhodli, že mesto tam treba, no kde presne má stáť? Návrhov bolo mnoho, diskusie dlhé.

Kým sa povolani pokúšali dohodnúť, ono trpezlivo čakalo, vyrástlo z dedinky s niekoľkými statkami na obchodné centrum, až ho napokon vyhlásili za mesto. V roku tisícosemstoštyridsaťdva, to je rok narodenia mesta.

Haparanda podľa Haaparanta, fínsky výraz pre Topolovú pláž. Nasledovali dobré roky, keď Haparanda rástla ako z vody. Najväčšmi sa jej darilo, keď iní trpeli. Status neutrálneho mesta na hranici vo svete, v ktorom zúri vojna, prinášal výhody. V istých obdobiach zostávalo jedinou bránou otvorenou do Ruska. Oko ihly medzi východom a západom.

Tovar, listy, potraviny, ľudia.

Legálne, nelegálne, živé, cenné, nebezpečné.

Prechádzala ňou všetka premávka sveta, nech sa týkala čohokoľvek. Haparanda prekvitala. Bujnela.

Teraz je už o čosi unavenejšia. Nepochybne sa upokojila.

Postupne sa scvrkáva. Niežeby sa rútila nadol voľným pádom, no viac ľudí zomiera a opúšťa ju, než sa ich tu narodí a prisťahuje sa do nej.

Pozná svojich obyvateľov. Pozoruje ich život, vidí a vie. Pamätá si a očakáva. Potrebuje ich všetkých. Haparanda je mesto, jestvuje, len kým sa v nej ľudia rozhodnú bývať. Ako boh, ktorý prestane existovať vo chvíli, keď v neho už nikto neverí.

A tak víta nových a smúti za tými, čo zmizli, keď ticho a trpezlivo leží na brehu večne prúdiacej rieky.

HANNAH SI MOHLA vyberať z voľných parkovacích miest, a tak zamierila na jedno z tých najbližších k obchodu Stadium. Vystúpila a poobzerala sa okolo seba, zastrkujúc si košeľu do nohavíc rovnošaty.

Pred odchodom z policajnej stanice ju zachvátila horúčava, a hoci to trvalo len niekoľko minút, ešte vždy cítila pot na chrbte a teplo v tvári. Ani počasie jej veľmi nepomáhalo.

Trinásty deň s vytrvalo žiariacim slnkom a s teplotou nad dvadsať stupňov, nezvyčajne teplo na jún. Preto aj ten pokoj okolo obchodného centra pri diaľnici E4, kde desiatka obchodov verila, že Ikea pritiahne dosť ľudí, aby sa ušlo trochu pozornosti aj im. Dnes dúfajú márne, usúdila Hannah, keď sa mimovoľne obzrela na auto a prešla pár krokov k vchodu do športového obchodu.

Vnútri bolo o čosi príjemnejšie. Hĺstka zákazníkov sa rozptýlila medzi okrúhlymi oceľovými stojanmi s tabuľkami propagujúcimi až sedemdesiatpercentné zľavy. Hannah gestom pozdravila ženu za pokladnicou. Nepoznala ju osobne, no vedela, že je to Tarja Burellová, vydatá za Haralda, mladšieho brata recepčnej Carin. Tarja jej opätovala pozdrav a kývla smerom do obchodu. Hannah hneď objavila muža, kvôli ktorému sem prišla.

Aj jeho poznala. Volal sa Jonathan, prezývali ho Jonte. A ak si nepamätala jeho priezvisko, znamenalo to, že ne-

patrí k častým návštevníkom väzobných ciel. Pokračovala k škatuliam s topánkami uloženým pri stene s vystaveným obsahom v prvom rade. Mladík urobil niekoľko neistých krokov k páru tridsiatnikov, ktorí sa pokúšali vzdialiť od neho bez toho, aby mu urobili radosť bezhlavým útekom. A tak sa tvárili, že ho nevidia.

„Môžem na chvíľu?“

Jonte sa zvrtol k Hannah. Keby ju voskovo bledá tvár a trhané pohyby nepresvedčili, že čelí mužovi so silným abstinenčným syndrómom, rozšírené zreničky by zmazali aj posledné pochybnosti. Zrejme heroín. Alebo Subutex. Ponuka a s ňou aj dopyt v posledných rokoch poriadne stúpili.

„Čo?“ urazene precedil muž pomedzi zuby a potiahol nosom.

„Len na slovíčko, pod' so mnou.“

„Nič som neurobil.“

„O tom sa môžeme porozprávať vonku.“

Položila mu ruku na plece. Vytrhol sa jej tak prudko, až sa zapotácal a musel prestúpiť na druhú nohu, aby nespadol.

„Vyser sa na to. Len ich prosím o nejakú mincu,“ pokračoval a prehnane uvoľnene mykol plecóm. „Žobrem. To nie... to nie je protizákonné.“

„Fajn, ale keď ti nič nedávajú, čo robíš?“

„Čo-čo robím?“

Hannah sledovala, ako sa s nechápavým výrazom pokúša sústrediť svoj rozmazaný pohľad.

„Vyhrázaš sa im.“

„Aha, ale to... neurobil som to...“

„Nie, ale nemôžeš sa ľuďom takto vyhrázať, takže teraz pod'.“

Opäť mu položila ruku na plece. Zareagoval rovnako, prudkým pohybom dokonale zaskočil vlastné telo.

„Daj zo mňa preč tie svoje tlsté prsty.“

„Samozrejme,“ prikývla Hannah a pustila ho. „Pôjdeš so mnou?“

„Áno, ale už sa ma nechytaj!“

Hannah ustúpila a pokynula mu, aby kráčal pred ňou. Na neistých nohách sa pohol k východu. Keď prechádzali popri poličke so značkovými spodkami, načiahol sa, vzal pár balení a nemotorne sa ich pokúšal natlačiť pod tenkú bundu.

„To vážne?“ vzdychla si Hannah unavene. „Podľa teba som si zabudla oči v aute?“

„Čo?“ zatváril sa nechápavo. Hannah zavrtila hlavou, vzala mu spodky a hodila ich späť na poličku. Postrčila ho do chrbta, aby mu naznačila, že stačilo. Akoby konečne pochopil a bez ďalších protestov kráčal k východu.

Vonku zastal a rukou si zatienil oči citlivé na svetlo. Ďalšie štuchnutie do chrbta ho popohnalo k policajnému autu. Na polceste zastal, priložil si ruku na brucho a predklonil sa. Na čelo mu vystúpili veľké kropaje potu.

„Je mi fakt zle.“

„To preto, lebo do seba pcháš kopu svinstva.“

Jonte neodpovedal, no zdalo sa jej, že takmer nebadane prikývol.

Naložila ho na zadné sedadlo a vyrazili. Pohľadom si spočinula na rukách na volante. Snubný prsteň jej naozaj obo-pínal prst tesnejšie, než keď si ho nastokla na prstenník po prvýkrát. A ani náhodou by sa nezmestila do svojich svadobných šiat, no prečo by to robila? Tučné prsty však nemá. Nie je tučná. Za posledný rok sa jej trochu zaokrúhlilo brucho, no pred pár týždňami našla na internete kalkulačku, kde si po zadaní výšky a hmotnosti vypočítala BMI. Vyšlo dvadsaťsedem. Rozmýšľala, či nepodpichne muža na zadnom sedadle poznámkou, aké je vtipné, že jej BMI je rovnaké ako jeho IQ. Pohľad do spätného zrkadla ju však presvedčil, že by sa pri-

hovárala hluchým ušiam, jej pasažier sedel s hlavou spustenou na hrud'.

Pokračovali v tichosti. Čoskoro po ceste číslo štyri smerovali do osirelého centra mesta. Zákazníci veľkého obchodu s nábytkom málokedy zabúdili do niekdajšieho centra, prežívajúceho na druhej strane hlavnej cesty, ktorá predstavovala podobnú deliacu čiaru ako hranica s Fínskom o pár stoviek metrov ďalej.

Za červeným dvojposchodovým domom, sídlom redakcie novín Haparandabladet, ktoré sa z denníka zmenili na občasník, odbočila doľava a zastala pred veľmi všednou trojposchodovou budovou zo žltých tehál, o ktorú sa polícia delila s daňovým úradom a so sociálnou poisťovňou.

Zaparkovala na jednom z dvoch voľných miest v garáži, vystúpila, naklonila sa k zadnému sedadlu a vtriasla život do muža. Ten ťažkopádne vstal a bez toho, aby mu musela ukázať cestu, vykročil k dverám. Odrazu zastal, rukou sa oprel o kapotu auta, zastonal. Keď k nemu Hannah priskočila, uprel na ňu prázdny pohľad a bez akéhokoľvek varovania jej chrstol do tváre vodopád vývratkov. Cítila teplo, keď jej stekali za golier košele. Ovalil ju príšerný smrad.

„Kurva!“

Inštinktívne uskočila, a tak ďalší gejzír skončil na zemi pri jej nohách, zašpinil jej len topánky a kúsok nohavíc. Muž sa vystrel, zhlboka sa nadýchol a s úľavou sa pousmial.

Hannah sa snažila dýchať plytko a ústami, rýchlo otvorila dvere do malej vstupnej miestnosti, kde zapisovali predvedených do knihy a umiestňovali do jednej zo štyroch ciel, v súčasnosti prázdnych. Ženu, ktorú minulý týždeň zadržali za držbu narkotík, už premiestnili do mesta Luleå. Cez víkend tu mali šoféra pod vplyvom narkotík, vypísali dve poriadkové pokuty – za nesprávne parkovanie a prives so zákazom jazdy – a v nedeľu ráno asistovali záchranárom pri

opitej žene, ktorá si zlomila zápästie, a pri zranenom sobovi na kraji cesty. Nijaký prípad pre väzobné cely.

Morgan Berg jej kráčal v ústrety so šálkou kávy, no zastal a cúvol, keď videl, čo sa naňho rúti.

„Zapiš ho!“ prikázala mu Hannah a sotila Jonteho na lavicu pri stene oproti Morganovmu stolu. Na reakciu nečakala, zvrtila sa, vytiahla vstupnú kartu a otvorila dvere. Krátka chodba, modré plechové skrine pri stene, zopár rozhodnutých stoličiek, rúry a káble na strope. Návštevník sa tu cítil ako v tuneli, no išlo o pánske šatne, ktorými musela prejsť, aby sa dostala do oddelenia pre ženy.

Hannah zastala pred skrinkou a začala sa vyzliekať. Nevedela, či cíti len smrad, alebo naozaj schytala vývratky aj do úst. Zo všetkých síl odolávala nutkaniu vracať. Vždy ju z toho napínalo: keď boli deti malé, musel tieto prípady riešiť Thomas. S hnusom si rozopla a vyzliekla košeľu, hodila ju na zem. Sklonila sa, vyzula si topánky a stiahla ponožky. Stála v podprsienke a nohavičiach z rovnošaty, keď jej zazvonil telefón. Lákalo ju ignorovať ho, no jedným okom predsa len skontrolovala displej.

Predvoľba Uppsaly.

Tam študuje Gabriel.

Nie je to jeho číslo, no môže volať kamarát, Gabriel možno stratil telefón, niečo sa stalo. Prijala hovor. „Áno, Hannah.“

„Eh, haló, je tam Hannah... Westerová?“ ozval sa hlas na druhom konci, očividne chvíľu odkiaľsi lovil jej meno.

„Áno, s kým hovorím?“

„Prepáčte, som Benny Svensén a volám z SVA.“ Na okamih sa odmlčal, akoby premýšľal, či má vysvetľovať skratku SVA, a rozhodol sa spoľahnúť na jej prehľad. „Chcel by som si s vami pohovoriť o tých vlkoch, lebo vy to máte na starosti, však?“

Zrejme áno.

Viedla vyšetovanie prípadu, ktorý sa týkal trestných činov súvisiacich s lovom vlkov. V stredu im volal nejaký nemecký turista a rozrušený im zlou angličtinou vysvetlil, že našiel mŕtveho vlka. Nejaký čas im trvalo, kým sa pochopili, napokon sa im však podarilo vymátiť z neho opis miesta. Keď tam prišli, ukázalo sa, že nejde len o jedného mŕtveho vlka, ale dvoch. Vlčicu a mláďa. Nenašli nijaké vonkajšie zranenia, no predstava, že by dva vlky zomreli prirodzenou smrťou necelý kilometer od seba, nepôsobila pravdepodobne. Tak či onak, postupovali podľa predpisov, poslali telá do štátneho veterinárneho ústavu, kde očividne poverili Bennyho Svenséna odovzdaním výsledkov.

„Zrejme áno,“ potvrdila Hannah a odolala nutkaniu odpúť si. „Ak ide o tú vlčicu s mláďaťom, čo sme našli v stredu neďaleko Kattilasaari.“

„Áno, o nich hovorím, iné vlky tu predsa teraz nemáme.“

„To som však nemohla vedieť, či áno?“

„Samozrejme, že nie, ale teda...“

„Prosím, k veci.“ Už ľutovala, že hovor prijala. Po ničom netúžila väčšmi než čo najrýchlejšie zhodiť zo seba zvyčajné oblečenie a vbehnúť do sprchy. Okrem toho tušila, čo jej povie. Vlky otrávil. Išlo o trestný čin, ktorý s najväčšou pravdepodobnosťou založia hneď po oslovení prokuratúry v Luleå. Privysoké náklady, nízka priorita, mizivé percento objasnenosti. Vlk zavítal do regiónu zriedka, nemal tu stály revír, väčšina zvierat prichádzala z iných častí Švédska, z Ruska, z Fínska a Nórska. Keď ich objavili, veľmi rýchlo zasa zmizli.

„Príčinou smrti bolo otrávenie,“ potvrdil Benny jej predpoklad. Predstavila si, ako číta z pitevnej správy.

„Fajn, ďakujem za informáciu,“ povedala, rozopla si nohavice a začala si ich vyzliekať. „Momentálne riešim trochu iné veci, budem rada, ak mi správu pošlete mailom, ďaku-

jem.“ Nemohlo mu ujsť, ako veľmi chce ukončiť rozhovor. Aspoň si to myslela. Benny Svensén jej snahu očividne preliadol.

„Ešte niečo.“

„Čo?“ zasyčala. Netrzeplivosť už neskrývala.

Keď to však vyslovil, zmeravela, na chvíľu celkom zabudla, že je nahá a ovracaná. Počula správne?

Nemohla správne počuť.

„**ZOŽRALI ČLOVEKA?**“ spýtal sa Gordon Backman Niska neveriacky s pohľadom upretým na Hannah. Jeho tón prezrádzal, že sa zdráha uveriť, no zároveň už uvažuje o dôsledkoch, ak by sa to potvrdilo.

„Podľa štátneho veterinárneho ústavu sa to týka oboch zvierat,“ prikývla Hannah.

Gordon si sťažka vzdychol a vstal z ergonomicky tvarovanej kancelárskej stoličky, podišiel k oknu s výhľadom na ulicu Strandvägen a zadíval sa na parkovisko. V tridsiatich šiestich rokoch bol najmladším komisárom v dejinách Haparandy a priliehavá belasá košeľa navrávala, že aj najvyšportovanejším. Ak človek potreboval ešte nejaký dôkaz, nad nízkou knižnicou za písacím stolom viseli tri diplomy zo Železného muža a zo štyroch švédskych klasík. Hannah a Morgan trpezlivo počkali, kým si Gordon nezastrčí žuvací tabak pod hornú peru.

Hannah niekedy cítila chuť tabaku, keď mu jazykom blúdila v ústach. Nepáčilo sa jej to.

„Zabili a zožrali človeka,“ konštatoval Gordon. Náznak únavy v jeho hlase svedčil o tom, že si už uvedomuje konzekvencie.

Novinové titulky. Pozornosť verejnosti.

Otázka dravých šeliem vo všeobecnosti a špeciálne vlkov rozdeľovala Švédsko. Debata sa každým mesiacom